

Av det mer alminnelige slaget er A60, som er ristet på en dreid trebolle som ble funnet ved utgravningene av Nedre Langgate 45 og dateres til 1375-1450. Bollen er brukket i flere deler, men er allikevel mer eller mindre komplett. Runene står på undersiden av bunnen, som også er brukket i to deler, slik at et horisontalt brudd går tvers igjennom innskriften.

† ÞÁRÞÍR
o þorgæir

Runene er generelt store, men de to første er større og dypere, samt har noe større avstand seg imellom enn de påfølgende, som blir stadig mindre. Rune 2 har en stor belg slik at den kunne se ut som bokstaven D. Av siste rune sees kun en stav, men ut ifra sammenhengen synes r sannsynlig. Innskriften er blitt tolket som mannsnavnet *Þorgeirr*, som er et alminnelig navn i middelalderen som dukker opp i flere norske runeinnskrifter.

Den første runen er stor og tydelig, men gir liten mening språklig sett i denne sammenhengen. Kanskje er det en form for personlig merke. Ved sin undersøkelse av ristninger i trekar funnet ved utgravningen av Gamlebyen i Oslo har Birthe Weber registrert tegn som i alminnelighet oppfattes som bumerker. Noen av disse er variasjoner av korstegn, mens andre har et runelignende utseende. Svarving, det vil si fremstillingen av dreide treboller, er mer krevende enn lagging, og det kan derfor tenkes at dreide treboller ble framstilt av håndverkere, og dermed var mer kostbare. Kanskje hadde man av den grunn behov for å merke dem med sitt personlige merke. Eventuelt kan produsenten ha satt sitt merke på varene han produserte.¹⁰⁵

Den første runen kan imidlertid muligens tolkes som et eget ord, nemlig verbformen *á*, presens entall av verbet *eiga*. I en innskrift fra Bergen blir ordet *váru* gjengitt i runer **uoro** (B525), og i en innskrift fra Danmark brukes muligens **o** for preposisjonen *á* (DR223). Innskriften kan da være en eierinnskrift, "Torgeir eier", noe som virker passende i bunnen av en trebolle. Plasseringen av verbet foran navnet er i så tilfellet uvanlig, men ikke umulig.¹⁰⁶